

שבת ב' כסלו התשפ"ג

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
16:21	17:12	17:45
16:18	17:09	17:41
16:17	17:08	17:41
16:21	17:12	17:45

י-ם
ת"א
חיפה
ב"ש

כל הזכויות שמורות

פרשת תולדות

המאור שבתורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

לע"נ: מו"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

אם רוצה, כי יעקב ילך איתו בצוותא, יקשור איתו ידידות ולא יהיו נפרדים איש מעל אחיו. על כך משיב לו יעקב: **אני** כשלעצמי אולי יכול הייתי לעשות כך, אפשר שעלי לא הייתה **קרבנת משפיעה** כל-כך לרעה, אולם

"אדוני יודע כי **הילדים רכים**" - ועל-ידי התקרבותי אליך **עלולים הם** לצאת לגמרי לתרבות רעה, להיטמע בקרבך ולמות מבחינה רוחנית" - ומתו כל הצאן". כל התקרבות אל עשו מביאה לידי כך, שהדור הבא לא ידע כלל שהם היו יהודים...

רק בהתמדה ובהשקעה, בניצול של כל רגע אפשר להגיע לדגות גבוהות בלימוד התורה ולוואי שנוכחה

זהירות אמו!
מיד אחי מיד עשו שאין נוהג עמי כאלו חלש כעשו הרשע... (רש"י)
יעקב אבינו מלמד אותנו בניו עד כמה יש **להיזהר** מאנשים **אחים שקרובים אלינו. אדם זר** ונכרי בדרך כלל ישנה רתיעה טבעית ממנו ולכן גם נוהרים ממנו, ומכיון שכך אפי' אם כוונתו עויינת אנחנו נוהרים ועפ"י רוב ערוכים בהתאם, אך **כשאח** רוצה להזיק, כשאדם קרוב חורש מזימות כנגדינו קשה מאוד **להזהר**. לאח פותחים את כל הדרי לבנו ומאחר שהכל פתוח בפניו הוא יכול להיכנס למקומות היותר עדינים שעפ"י רוב שמורים ולהזיק **נוק** מאוד כואב...

מגביה שפלים חייב אדם להיות גבוה גם כאשר הוא נמצא בשפל.

לחזק את יסודי העולם
דוקא **בערבי** שבתות וחגים, כשרוב האנשים **עסוקים בקניות** ובהכנות, היה הגאון רבי יהודה צדקה זיע"א **יושב** בבית כנסת צדדי **והוגה בתורה**.
במשך שנים רבות היה לומד שעות ארוכות בלי הפסקה. בימי חול המועד השכים בשעה שתיים אחר חצות הלילה כדי ללמוד את שיעוריו הקבועים כי חשש שהאורחים בימי חול המועד יבטלוהו מתוכה.
כך בכל זמן שחשש שיש **מעט** אנשים **הפנייים** לעסוק **בתורה**, ישב ולמד כדי לחזק את יסודי העולם **העומד על התורה**.

קורה לפעמים שיש לאדם ריב עם ידיד או אפילו עם אחד מבני המשפחה. בסופו של דבר הם מתפייסים, השני מבקש סליחה והוא סולח. אלא שכאן **עלינו לדעת**, כשסולחים, מוכרח שהסליחה תהיה מוחלטת **כאילו לא קרה כלום** כי אם לא -הריהו שקרן

כתב רבנו גרשום שמצווה יתרה היא ליתן לתלמיד חכם **עצה טובה** כדי שיהיה לו נכסים **ועסוק בתורה**.

אפילו דברים **הנראים** שליליים כמו המידות כעס, קנאה, גאווה- אפשר **להעלות לקדושה** על ידי שמשמשים בהם **לכבוד ה'** יתברך.

ויקראו שמו עשיו. עשו הנהו סמל השקר, כפי שאמרו חכמינו במדרש: **"הוא שוא שבראתי בעולמי"**, ולדאבון הלב נמשכים הרבה אנשים אחרי השקר; הכל נכרכים אחריו.
ברם, יעקב הנהו סמל האמת- **"תתן אמת ליעקב"**. לפיכך נאמר רק **"ויקרא שמו יעקב"** בלשון יחיד, לפי שהאמת אין לה אלא מעט אוהדים הכרוכים אחריה. יחידים הם אלה הנמשכים אחרי יעקב. (דגל מחנה אפרים)

העינים שכהו אברהם גירש את ישמעאל מביתו. כך **טיהר** את הבית מכל טומאה. גם **הייתה** לו **מנוחה** לעת זקנותו ויכול היה להכניס את רבקה לביתו.
אבל **יצחק** לא גירש את עשיו. לפיכך עם בוא הזקנה נוצרה תקופה חדשה בביתו של יצחק, תקופה **שגרמה** לו **לעיניים** כחות עקב התנהגותו של עשיו. לבסוף חייב היה דווקא יעקב לברוח משם. אם אינך מגרש את עשיו, אמר אחד מגדולי המוסר, הרי **בסופו** של דבר יאלץ **יעקב לברוח**.

מקדמה לפתח
צעדו אדם וחמור במורד ההר. **הוביל** האיש את **חמורו** סביב להר, כדי שדרכו תהיה בטוחה. אך החמור התייף, וחשב לעצמו: **לשם מה** עלי להאריך את הדרך?
ארז ישר למטה, בדרך הקצרה. אמר ועשה, החל לרדת למטה בכוון ישר, ניסה האיש למושכו, אך החמור התעקש. ואז החל להידרדר מטה, עד שכל גופו התרסק...
* * *
מי שהולך בשביל שסללו אחרים, צועד בטח. מי שהולך בדרכים בלתי סלולות ובדוקות, מסכן את נפשו. נלך תמיד בדרכים שהורונו אבותינו. לא נסור ימין ושמאל.
ותאיז נהיה **אאוטרים** ו**בטוחים** ב**זרכס הסלולנה** (העורך)

בואו והצטרפו לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

במידה שאדם בורח מפני עשו- בה, במידה זוכה הוא להתגלות אלהות...

הסירו את אלהי הנכר אשר בתכם והטהרו.
שיש בידכם משלל של שכס. (רש"י)
אפשר להילחם בשכס, ובכל-זאת להיבדק ממנה במשהו אגב המלחמה עצמה...

אוהב את המקום- אם אמור יאמר העבד עבד ה' איך אגיע לאהבת ה' בתשוקה עצומה, אף אתה אמור לו שעל ידי ה**נתינה** באה האהבה, וככל שתרבה הנתינה ה**התאמצות** וה**השקעה** בדבר לפי זה תרבה אהבתו לדבר. ואם כן, ע"י שהאדם ישקיע מאמצים לוותר דברי העולם כדי ל**למוד תורה** כן תרבה אהבתו ל**קב"ה**.

כל אדם שפוי יודע שדוקא הטיפול המכאיב עשוי להועיל למרות שאינו מבין למה מכאיבים לו, על אחת כמה וכמה הקב"ה מקור הטוב והרחמים שחפץ בטובת האדם.

סוד הביטחון
אם מבקשים אנו לזכות באמת לביטחון בה', עלינו לחוש ולהכיר באמת בכך שהכול מאיתנו יתברך. האוכל שאנו אוכלים, הבראות שלנו, הילדים שלנו, הכול מאיתנו יתברך!!
אם נלך ברחוב ביום שרב, ומישהו יושיט לנו כוס מים שמילה בברו סמוך, כמה נכיר לו טובה? והנה **שאנו חשים** די כי כל אשר לנו – מאתו יתברך הוא!

**"לא אל הנראה אליך" – השם-יתברך מתגלה לפניך-
"בברכה מפני עשוי"- במידה שאתה בורח מפני עשוי...**

מנהל, מהנדס ומתכנן נסעו לירושלים. בירידה מהקסטל איבדה המכונית את הבלמים, ולבסוף הצליח הנהג לעצור את המכונית בגדר שבצד הכביש. המנהל: "עלינו להקים ועדה שתבדוק את התקלה, תגדיר יעדים ברורים ותתווה דרך לפתרון הבעיה". "לא כדאי", הגיב המהנדס, בעודו שולף אולר שוויצרי מכיסו. "זה ייקח זמן רב ולא יועיל.
אפרק את הבלמים, אאתר את התקלה ואתקן".
"לא ולא", אמר המתכנן, "קודם כל עלינו לדחוף את המכונית חזרה לראש ההר ולרדת שוב, כדי לראות אם התקלה **חוזרת על עצמה**".

להצלחה וישועה בכל התחומים יהודה בן בת שבע אבישלוס בן אורה רפאל אורן בן הדסה צביה

מוריד הגשם חזן אחד התחכם לפני רבי **אביש** **מברנקפורט** ואמר לו דרך הלצה:
"יראה נא **דבינו** כמה גדול כוחי. בשמיני עצרת שעה שהתפללתי תפילת **גשם**, התקדרו השמים בעבים וגשם שוטף ניתך ארצה". רבי אביש, שהכיר בטיבו של חזן זה, שהוא קל-דעת ו**מזולזל במצוות**, חיך ואמר לו:
"אנשים שכמותך הורידו לעולם לא רק גשם, כי אם גם **מבול**..."

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת יצחק, יחיאל בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיזה, כרמלה בת סעידה, סעידה מזל בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן פנחס, יואל בן מלכה, דוד בן איוה, מרים בת זוהרה, הרב אלעזר בן שמחה, יחזקאל בן שמחה, רפאל בן קלרה, הרב יהודה אייר, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה, אליעזר בן רגינה, שלום בן אורה מורי, הרב יורם אברגיל, ישראל בן שמחה סבג, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, חכם יהודה בן תנה פתייא, שלמה בן דונה, **מנן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**

משולחן גבוה
דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**
וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יִצְחָק בֶּן אַבְרָהָם אֲבִרְהָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק
כּוֹתֵב אֹרֵחַ הַחַיִּים הַקְּדוּשׁ: עוד ירמוז הכתוב על עיקר תולדות היצדיקים שהם מיצות ומעשים טובים, והודיענו הכתוב "וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יִצְחָק בֶּן אַבְרָהָם" שמעשיו ויצדיקותיו של יצחק היו דומים ליצדיקותיו של אביו אברהם. ישנם בני אדם שכשואלים אותם "מי אתה ומה מעשיך, איך אתה בתורה, בתפילה ביראה ובמעוות?" הוא עונה: "ברוך ה', אני עם כפיפור ואוכל מיצות בפסח.. בשמחת תורה רוקד עם הספר תורה", הוא מחפש ומגרד למצוא כמה מיצות שהוא שומר במשך השנה.
אך הוא ממשיך ואומר: "אבל אבא שלי היה מסורתי, כל שבת היה הולך לבית הכנסת, וסבא שלי היה רב חשוב ותלמיד חכם מופלג, ואביו של סבי היה מקובל גדול והיה לו גילוי אליהו הנביא וזכור לטוב!"
מצויין, יפה מאוד, אבל מה איתך? והבור רק אין בו מים... להשתבח באביו ובסבו הוא יכול, אך בעצמו אין לו מה להשתבח, הבור ריק, ללא תורה וללא יראה רח"ל. בנוהג שבעולם כשמגיע אדם למקום שלא מכירים אותו ושואלים מי אתה? אם הוא אדם חשוב עונה "אני פלוני", אולם אם הוא לא חשוב אך יש לו אבא גאון וצדיק הוא עונה: "אני בנו של פלוני". ופעמים שההיפך, האדם עצמו לא חשוב אך בנו מיוחד במינו, גאון וצדיק ולכן הוא יאמר "אני אביו של פלוני". נמצא שפעמים הבן משתמש בכבוד של האבא ופעמים שהאבא משתמש בכבוד של הבן.
ואומרת לנו התורה הקדושה "אלה תולדות יצחק בן אברהם, אברהם הוליד את יצחק", כשיצחק היה הולך למקום שלא מכירים אותו היה אומר "אני בנו של אברהם אבינו, האיש הגדול בענקים", וכשהיה אברהם אבינו הולך למקום שלא מכירים אותו היה משתבח בבנו יצחק ואומר: "אני אביו של יצחק נאזר בגבורה שנעקד על גבי המזבח בגיל 137"
נמצא שיצחק השתבח באברהם אביו, ואברהם היה משתבח ביצחק בנו, וזהו שאומרת התורה, ומכאן ילמד האדם מוסר השכל שכל ימיו ישתדל להרבות בתורה ומעוות ולהתנהג בדרך ארץ ומידות טובות כדי שלא לבייש את אבותיו, וכן האבות לא יביישו את הבנים, אלא אחד ישתבח בשני, דור לדור ישבח מעשיך (תהילים קמה, ד).

עם אלו ומזוק אל בית ישראל
השמחה היא הנשמה של כל מצוה, אפילו מצוה כמו התשובה, שלכאורה יכולה לגרום לאדם דכדוך ושברון נפש, חייבת להיעשות מתוך שמחה.

יוזפר באר אזורת
שתי הנארות הראשונות מרמזות על שני המקדשים הראשונים, שאז עוד היתה **לאונינים** שליטה לריב עליהם ו**להחרים**.
ואילו הבאר השלישית מרמזת על בית המקדש השלישי לעתיד לבוא. שעליו לא יהא עוד **שום קטרוג**. אזי יהיה "רחובות" - בני ישראל יחיו בהרחבה ובשלווה, ושום אומה לא תעזו **לנגוע** בהם לרעה. (רמב"ו)

בן אחד הולך במרכז תל-אביב, רואה חניה ריקה. הוא נשכב על החניה ומתקשר לאבא שלו ואומר לו: "אבא! מצאתי חניה! **תקנה אותו!**"

אמרה רבקה: יודעת אני את הקללות ה**עתידות לבוא** עליך והן מרומזות באותיות "עלי" – עשו, לבן, יוסף- ויותר מאלה לא תדע עוד כל צרה, לפיכך אין לך להתיירא עכשיו פן יאונה לך משהו. לכן אמר יעקב אחר-כך, **כאשר בקשו בניו** לקחת אתם את בנימין למצרים: "עלי היו כולגה" כלומר, כל הצרות המרומזות ב"עלי",
אשר ניבאה לי אמי מראש, כבר באו עלי, ואילו מבנימין אין כל **צער** מגיע לי, ולמה תבקשו ליטול ממני גם את בנימין?...

כעס הפנים הדבק בדרכיו גמול חסדים... צקר חוליס כמו שטעם הקצ"ס(רש"י).
פעם ביקר הגאון רבי **ישראל סלנוור** זיע"א בקובנא ומצא שם אחד מבני הישיבה **שוכב** על ערש דוי. שאל מדוע אינם מתענינים בבחור החולה, ואמרו לו כי אין בידם כסף להזמין רופא. צעק רבי ישראל: "מוכרחים למכור את הפרוכת ולהשתדל שהבחור יחלים". ובאמצע צעקתו הסב פניו לקיר ושנן: "כעס הפנים ולא כעם הלב".